

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: I. D. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Kamerunská republika, bytem Lípová 1652, Česká Lípa, zastoupený Mgr. Pavlem Hrtánkem, advokátem se sídlem náměstí Pařížská 1218/7, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.4.2016, č.j. CPR-5673-2/ČJ-2016-930310-V238,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6.4.2016, č.j. CPR-5673-2/ČJ-2016-930310-V238, se **pro vady řízení zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **94,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 1.6.2016 provedeného prostřednictvím ustanoveného zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6.4.2016, č.j. CPR-5673-2/ČJ-2016-930310-V238, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6.1.2016, č.j. KRPU-264171-49/ČJ-2014-040022, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění.

Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 3 roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se taktéž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce namítal, že žalovaný vydáním žalobou napadeného rozhodnutí porušil § 89 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále § 2, § 3 a § 4 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu a § 119 odst. 1 psím. c) bod 1 a 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce uvedl, že dne 8.1.2013 podal na území České republiky žádost o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU – nezl. dcery L. J. F. V průběhu tohoto řízení žalobce vzhledem k nemoci a úmrtí jeho otce byl nucen vycestovat do Kamerunu. Jeho dcera vycestovala s ním a společně pobývali jeden rok v Kamerunu. Po svém návratu do České republiky podal žalobce novou žádost o přechodný pobyt dne 28.4.2014, jejímž účelem bylo opět soužití žalobce s jeho dcerou. V rámci projednání této žádosti bylo zjištěno, že matka nezletilé dcery tuto bez souhlasu žalobce odvezla do Anglie, kde byla vzata do vazby a dcera byla na přechodnou dobu umístěna do pěstounské péče. Důvodem uložení správního vyhoštění žalobci je závěr, že žalobce pobýval na území České republiky ode dne 15.7.2014 do 24.11.2014, tedy v období probíhajícího druhého řízení o žádosti o povolení přechodného pobytu, které inicioval po návratu z Kamerunu. Správní orgány vyhodnotily jeho druhou žádost o přechodný pobyt jako opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti, a dovodily, že žalobce po dobu řízení o opakované žádosti nemá oprávnění pobývat na území České republiky.

Žalobce namítá, že existují vážné pochybnosti o tom, zda žalobce skutečně v inkriminovaném období pobýval na území České republiky neoprávněně, či zda se na něho vztahovala fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce správní rozhodnutí neobsahuje žádnou přezkoumatelnou úvahu o tom, proč se na žalobce nevztahuje fikce pobytu v souvislosti s podáním nové žádosti po příjezdu ze zahraničí, kde setrval rok se svou dcerou, občankou České republiky. Trval na tom, že žádost obsahovala zjevně nové skutečnosti, kterou je zejména roční soužití dcery a žalobce v zahraničí. Poukázal rovněž na skutečnost, že předchozí žádost byla zamítnuta právě pro nepřítomnost žalobce na území České republiky a nebyla tedy meritorně přezkoumána. Zdůraznil, že v jeho případě šlo o novou žádost o přechodný pobyt po novém vstupu na území České republiky po ročním pobytu v Kamerunu. Žalobce trval na tom, že mu svědčila fikce pobytu obsažená v § 87y zákona o pobytu cizinců.

Dále žalobce namítal, že žalovaný posoudil jeho vztah s paní J. J. jako zcela účelový, když se o něm žalobce nezmiňoval v průběhu prvostupňového řízení a nezmínil jej při své výpovědi dne 13.8.2015 ani jej neuvedl při seznámení s poklady pro rozhodnutí dne 30.12.2015. Žalobce trval na tom, že jeho vztah s paní J. trval od konce léta 2015. Žalobce se v rámci prvostupňového řízení sice o svém vztahu nezmínil, ovšem žalovaný v odvolacím řízení již otázky rodinného a soukromého života žalobce vůbec nešetřil, a tedy dle jeho názoru

rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že vztah žalobce s paní J. nelze považovat za vztah trvalý obdobný vztahu rodinnému, ačkoli jde ze strany správního orgánu o pouhou domněnku a spekulaci, neboť tento závěr není postavený na žádném dokazování. Žalobce trval na tom, že daný vztah je vztahem intenzivním, plně funkčním a trvalým, když trvá již téměř 1 rok. Navrhl i provedení svědeckého výslechu své družky.

Dále žalobce namítal, že nelze konstatovat, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, když se svou dcerou nežije ve společné domácnosti a tuto nevyživuje. Zdůraznil, že rozhodující není společná domácnost ale prvek faktické péče o nezletilou. Žalobce zdůraznil, že po celou dobu pobytu vyvíjí veškerou možnou snahu, aby získal svou dceru do své péče, tedy aby mu byla vrácena zpět z Anglie. Zdůraznil, že nedal nikdy matce souhlas s odvezením dcery do zahraničí a její nepřítomnost v České republice měla od počátku pouze dočasný charakter.

Zdůraznil rovněž, že v případě vyhoštění dojde u něho k velmi závažnému dopadu do rodinného života, kdy bude nucen žít odděleně od své přítelkyně a nebude moci usilovat o svěřením dcery do své péče, či se podílet na její výchově.

Ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí žalobce zdůraznil, že je vždy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky. Dle žalobce je otázkou, zda se vůbec dopustil nezákonného jednání, když pobýval na území České republiky bez platného víza, avšak ve víře, že jeho pobyt je oprávněný s ohledem na podanou žádost dle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Trval na tom, že jeho chování nelze posuzovat jako nezákonné jednání závažné, ohrožující vážnějším způsobem veřejný pořádek či bezpečnost státu. Na druhou stranu závažnost újmy hrozící žalobci a jeho nejbližším je nesrovnatelně větší. Zásah do rodinného a soukromého života žalobce nelze v žádném případě ve vztahu k závažnosti jeho protiprávního jednání považovat za nezbytný, přiměřený a spravedlivý. Žalobce trval na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí není obsažena žádná reakce na jeho námitky týkající se přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k míře závažnosti a intenzity dopadů vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, ani zde není uveden žádný přírůbek potvrzující převážení veřejného zájmu na vyhoštění žalobce nad jeho právy a oprávněnými zájmy. Žalobce rovněž konstatoval, že považuje délku doby vyhoštění v délce tří let za nepřiměřenou s ohledem na jeho rodinné vazby a závažnost jeho protiprávního jednání.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný konstatoval, že trvá na závěrech obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Dle jeho názoru správní orgán I. stupně postupoval zcela správně a v souladu se zákonem, když dospěl k závěru, že ze strany žalobce došlo k naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Rovněž trval na tom, že správní orgány postupovaly v řízení v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami. Setrval na tom, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný neshledal, že by se na žalobce mělo pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. S odůvodněním tohoto názoru žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Rovněž uvedl, že neshledal pochybení v posouzení přiměřenosti vydání

napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že veřejný zájem na uložení opatření formou správního vyhoštění v daném případě převážil nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce, a to i v případě deklarovaného vztahu s paní J.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil v zákonem stanovené lhůtě.

Na tomto místě musí soud podotknout, že replika vyhotovená právním zástupce žalobce, která obsahovala vyjádření, že požaduje nařízení jednání věci, byla soudu doručena až po vyhlášení rozhodnutí ve věci samé dne 20.7.2016. Dvoutýdenní lhůta pro vyjádření vůle, aby bylo konáno jednání ve věci, ve vztahu k žalobci marně uplynula dne 4.7.2016 a rozhodnutí ve věci bylo vyhlášeno dne 7.7.2016.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

K námitce, že se žalovaný blíže nezabýval otázkou, zda žalobci skutečně nesvědčila fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců a zda se skutečně jednalo o opakovanou žádost o přechodný pobyt bez uvedení nových skutečností, soud uvádí následující.

V ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o pobyt; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že v opakované žádosti žalobce nebyly uvedeny žádné další skutečnosti, kromě osobních údajů a skutečnosti, že žádá o přechodný pobyt na území České republiky za účelem spojení rodiny. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce neměl na dobu po skončení turistického víza v cestovním dokladu vyznačen žádný vízový štítek, který by dokládal jeho oprávnění k pobytu. Ve své výpovědi ze dne 10.12.2014, č.j. KRPÚ-264171-15/ČJ-2014-040022-SV, pak žalobce výslovně uvedl, že u druhého podání žádosti o přechodný pobyt mu pracovnice OAMP řekla, že žádné vízum nedostane, protože žádá o stejnou věc. Za dané situace se žalobce nemůže dovolávat toho, že se subjektivně domníval, že jeho pobyt po podání opakované žádosti o přechodný pobyt je po skončení platnosti turistického víza oprávněný. Na tomto místě je totiž třeba uplatnit zásadu, že neznalost zákona neomlouvá. Žádný relevantní doklad, který by jej mohl uvést v omyl, žalobci vystaven nebyl. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí popsal průběh řízení a na základě uvedených skutečností konstatoval, že s přihlédnutím k opakované žádosti o přechodný pobyt žalobci nesvědčila fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. V tomto směru neshledal soud žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a současně shledal, že závěry správních orgánů mají oporu ve správním spise.

Dále žalobce namítal, že byla nesprávně posouzena skutečnost, že se v jeho případě nejedná o rodinného příslušníka občana EU ve vztahu k jeho dceři L. J. F. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely zákona o pobytu cizinců rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Z uvedeného je patrné, že pro splnění podmínky rodinného příslušníka občana EU je nutné splnit nejen podmínku rodičovství, ale je nutná současně i podmínka skutečné péče, tedy podílu na výchově nezletilého občana EU. V daném případě je mezi účastníky nesporné, že žalobce je otcem nezletilé občanky České republiky L. J. F. Ovšem současně je rovněž nesporné, že v rozhodné době se nezletilá dcera žalobce dlouhodobě nenachází na území České republiky a pobývá ve Velké Británii. Žalobce se tedy na území České republiky nemůže objektivně přímo podílet na její výchově a skutečně o ni pečovat. Rozhodná je faktická účast cizince na péči o nezletilého občana EU a nikoli pouhý projev vůle se o ni starat, když to na území České republiky je objektivně nemožné. Skutečnost, že se žalobce prostřednictvím státních orgánů pokoušel domoci návratu své dcery na území České republiky, není pro posouzení skutečné péče o jeho dceru rozhodná. V tomto směru tedy žalobce skutečně nenaplnil podmínky pro to, aby mohl být považován ve vztahu ke své dceři za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle soudu správní orgány tuto skutečnost zcela správně vyhodnotily. Tuto námitku tak považuje soud za nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že žalovaný jeho vztah s paní J. J. posoudil jako zcela účelový, aniž by ve vztahu k existenci tohoto vztahu a jeho hloubce a intenzitě provedl jakékoliv dokazování.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce poukaz na existenci vztahu obdobného rodinnému s paní J. J. uplatnil až v rámci doplnění odvolání ze dne 21.1.2016, přestože dle tvrzení žalobce předmětný vztah trval již od léta roku 2015. Dle tvrzení žalobce tedy daný vztah vznikl ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Z této skutečnosti dovozoval žalovaný účelovost tvrzení o existenci daného vztahu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl při zahájení řízení o správním vyhoštění poučován, že v rámci odvolacího řízení

nebude přihlíženo ke skutečnostem a důkazům, které mohl uplatnit v rámci správního řízení I. stupně.

Na tomto místě musí soud poznamenat, že otázkou možnosti uplatnění nových tvrzení a důkazů v rámci odvolacího řízení se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 7.4.2011, č.j. 5 As 7/2011-48, kdy předmětem daného sporu bylo rovněž uplatnění námitky společného soužití cizince s českou občankou. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dospěl k následujícímu závěru: „*Ustanovení § 82 odst. 4 se snaží vyvažovat právo účastníků řízení vyplývající z ustanovení § 36 odst. 1, tzn. navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, a právo na projednání věci bez zbytečných průtahů. Aplikace tohoto ustanovení správního řádu má svá úskalí spočívající v tom, že správní orgán by měl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, k čemuž však při odmítnutí dodatečných důkazů a popření nových skutečností nemusí dojít. Z toho také plyne, že ustanovení § 82 odst. 4 prakticky nelze automaticky použít v řízeních vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost. To se podává zejména z ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Rozhodnutí o správním vyhoštění je nepochybně rozhodnutím o uložení povinnosti podle ustanovení 50 odst. 3 správního řádu. Cizinec je povinen opustit území České republiky a je mu zakázáno po vymezenou dobu se na její území navrátit. Proto nelze koncentraci řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 použít.*“

Z uvedeného závěru jednoznačně vyplývá, že žalovaný se měl námitkou žalobce týkající se společného soužití s paní J. J. řádně zabývat a oprávněnost této námitky vyhodnotit na základě zákonně opatřených důkazů. Na tuto povinnost žalovaný ovšem rezignoval a omezil se pouze na pouhé úvahy a spekulace o hloubce a intenzitě žalobcova vztahu, které nebyly opřeny o žádné dokazování. Tímto postupem se dopustil žalovaný vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který žalovaný vzal za základ žalobou napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spise a vyžadoval zásadní doplnění. V tomto směru shledal soud danou námitku jako důvodnou.

Dále žalobce namítal, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřené a neproporcionální ve vztahu k zásahu do jeho rodinného a osobního života a že délka uloženého vyhoštění spočívající v době 3 let je nepřiměřená porušení právních předpisů regulujících pobyt cizinců na území České republiky, kterého se žalobce dopustil s tím, že délka doby vyhoštění není v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna.

Ve vztahu k přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na zásah do rodinného a osobního života se soud vzhledem k výše uvedenému závěru, že bude nutno v dalším řízení postavit na jisto otázku existence a charakteru vztahu žalobce k paní J. J.,

nebude vyjadřovat, neboť závěry o této skutečnosti jsou závislé na výsledcích dokazování, které bude muset správní orgán doplnit.

Dále se tedy soud bude zabývat otázkou přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění a dostatečnosti odůvodnění této délky. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena správními orgány na tři roky. Dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je možno cizince vyhostit až na tři roky. Žalobci tedy byla uložena doba vyhoštění na samotné horní hranici zákonem stanoveného rozmezí. V žalobou napadeném rozhodnutí je délka doby vyhoštění odůvodněna tak, že žalobci bylo vyhoštění uloženo na tři roky, „a to vzhledem k délce neoprávněného pobytu a také vzhledem k celkovému chování a jednání během pobytu na území České republiky, které se mu jeví jako účelové, neboť účastník řízení využívá všech možností k zajištění si legálnosti pobytu na území České republiky.“ V žalobou napadeném rozhodnutí je pak uvedeno, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza či oprávnění k pobytu od 15.7.2014 do 24.11.2014, tedy něco málo přes čtyři měsíce. Z žalobou napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, proč žalovaný považoval nelegální pobyt cizince v trvání čtyř měsíců za tolik závažné porušení právních předpisů, že by odůvodňoval uložení správního vyhoštění v maximální možné délce. Na tomto místě soud podotýká, že skutečnost, že žalobce v rámci správního řízení využíval veškerých legálních možností k získání povolení k pobytu, nemůže představovat „přítěžující“ okolnost při stanovení délky správního vyhoštění. Žalobci nebylo prokázáno, že by se při snaze získat pobytové oprávnění uchýloval k nelegálním krokům či činil zcela účelové úkony a žalovaný to ani netvrdil.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že délka správního vyhoštění za situace, kdy bylo žalobci uloženo vyhoštění v maximální zákonem umožněné délce tří let, byla v žalobou napadeném rozhodnutí zcela nedostatečně odůvodněna a soud považuje toto odůvodnění za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené soud přikročil dle § 78 odst. 1 s.ř.s. výrokem ad I. ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, když současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto soud výrokem ad II. podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 94,- Kč odpovídající poštovnému vynaloženému žalobcem v průběhu soudního řízení. O odměně ustanovenému právnímu zástupci bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 7. července 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová